

Als Knack-abonnee heeft u onbeperkt toegang tot alle artikelen van Knack

'We're Pretty Fuckin' Far From Okay': pretty fuckin' fantastic

Els Van Steenberghe Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

27/02/17 om 09:00 - Bijgewerkt om 09:04

Bron: Knack Focus

Lisbeth Gruwez en Nicolas Vladyslav duelleren bangelijk straf met de soundscape van geluidskunstenaar Maarten Van Cauwenberghe.

© Voetvolk

The Play = We're Pretty Fuckin Far From Okay

Gezelschap = Voetvolk

In een zin = Fantastische dans die rockt zonder de geijkte paden van de rock-'n-roll te bewandelen.

Hoogtepunt = Dé apotheose waarin het bang zijn net wel (of net niet) transformeert tot opgewonden zijn...

Meer info: www.voetvolk.be

Of het nu een vrachtwagen is die plots invoegt voor uw auto, een arts die u ernstig vraagt om even te gaan zitten of de laatste traprede die u per ongeluk mist. Het effect is overal, altijd en bij iedereen exact hetzelfde: spieren verstrakken, zweetklieren gaan in overproductie, de ogen sperren zich open en het hart gaat in gallop. U verkrampst én u barst van de energie, tegelijkertijd. U bent (doods)bang. Angst blijkt een ongenaakbare choreograaf die ons lijf doet sidderen, excelleren en zichzelf overstijgen. Die choreograaf deelde de lakens uit tijdens *We're Pretty fuckin' Far From Okay*, de nieuwste productie van Voetvolk.

Choreograaf/danseres Lisbeth Gruwez en geluidskunstenaar Maarten Van Cauwenberghe pikten de titel uit Quentin Tarantino's *Pulp Fiction* (1994). Meer bepaald uit de bloedstollende scène waarin Bruce Willis als Butch aan zijn net door Zed (Peter Greene) verkrachte makker Marcellus (Ving Rhames) vraagt of hij oké is. 'No man, I'm pretty fucking far from okay', klinkt het antwoord. Verder heeft de scène niets te maken met de voorstelling. Hoewel. Net voor Marcellus Zed neerknalt, zie je de doodsangst in de ogen van de van schrik verstijfde Zed.

Vanuit die doodsangst in de ogen en die verstijfde houding begint ook de voorstelling. Gruwez en Vladyslav - tijdens de opvoering die wij zagen beiden in huidkleurige, pyama-achtige broek en sober maar fijn gesneden T-shirt - zitten elk op een stoel. Het zijn eenvoudige stoelen met blauwe zitting en rode rugleuning. Die kleuren drukken exact de dualiteit uit waar een mens-in-angst mee kampt: in overdrive (rood) en verstarde (blauw) tegelijk. En die dualiteit incorporeren de dansers ook: ze zitten kaarsrecht op de stoel met de voeten in ik-ben-klaar-om-weg-te-rennen-stand.

Delen

De lijven van de dansers duelleren met de geluiden van Van Cauwenberghe. Ze snokken, kronkelen, verstijven, kronkelen, vallen stil en gaan dan weer in overdrive.

De microfoon die boven elke stoel hangt, versterkt hun ademhaling. Met die ademhaling gaat Maarten van Cauwenberghe aan de slag. Eerst doet hij weinig meer dan loom versterken en verzachten. Maar gaandeweg zweept hij het tempo op, ritst er soms een teder lijntje piano tussen en pompt zijn soundscape op tot een geluidsuniversum dat de dansers opslokt en opzweept. En niet enkel de dansers. Als toeschouwer onderga je de geluiden en de dans in opperste concentratie. Je voelt, gelukkig, geen angst maar wel bewondering voor hoe de dansers zich overgeven aan de bewegingen van de angst. Met hun lijven duelleren ze met de geluiden van Van Cauwenberghe. Ze snokken, kronkelen, verstijven, vallen stillen en gaan dan weer in overdrive. Gruwez begeestert, Vladyslav (die een vaste waarde is binnen Alain Platels Les Ballets C de la B) geeft stil maar krachtig weerwerk. Er wordt naar een apotheose toegewerkt. Muziek, dans, het sluwe decor (meer verklappen we niet) bereiken de kern van de angst waar alles zwart is, zo lawaaierig dat het rustgevend wordt en zo heftig dat de angst haast erotiserend werkt.

We're Pretty Fuckin' far From Okay blijkt het magistrale slot van een de spontaan ontstane 'trancetrilogie' waartoe ***It's Going To Get Worse And Worse And Worse, My Friend*** behoort, evenals ***AH/HA***. Magistraal omdat het zoiets negatiefs als 'angst' ombuigt tot simpelweg fantastische dans die rockt zonder de geijkte paden van de rock-'n-roll te bewandelen. En omdat het zonder een zweem van betweterigheid of schoolmeesterachtigheid de angstcultuur stomend een hak zet: *'We're Pretty Fuckin' Far From Okay' fucks fear in a fantastic way...*

Smaakmaker:

Els Van Steenberghe

Gerelateerde artikelen